>

БІЛЬШЕ

ПАНК ЖУРНАЛ

#5

НАМАГАЄМОСЬ
РОБИТИ
ЦІКАВО

НАМАГАЄМОСЬ
РОБИТИ

НАМАГАЄМОСЬ

«Ми тільки почали робити блог, ще не навчилися робити інтерв'ю. Підкажете, як все зробити цікавішим?» Приблизно так відреагував автор першого матеріалу в блозі Loud Voices на коментар-зауваження про банальне інтерв'ю.

Можу розповісти, як ми робимо журнал «Більше»: спочатку придумуєш кілька цікавих тем, які можна висвітлити. Пишеш людям, які знають про якусь конкретну тему краще за усіх. Намагаєшся зацікавити потенційних авторів, у 100% випадків людина береться за написання тексту. Даєш людям якийсь час для роботи над текстом і повертаєшся через місяць. Тут найчастіше люди перепитують, коли дедлайн. Дедлайну немає, відповідаєш, але краще не затягувати. Ок, скоро все буде, обіцяють вони.

Ще через місяць пишеш усім знову, кажеш, прийшов час здавати матеріал – дедлайн. Три дні – кажуть одні, тиждень – кажуть інші. Найчастіше це значить – почекай ще місяць. Одиниці здають тобі готовий текст.

Якщо тобі не надіслали текст, значить ти недостатньо зацікавив авторів. Мабуть, це єдина причина. Можна придумати багато крутих тем, але не зробити крутий матеріал. Або не зробити матеріал зовсім. Ніколи не знаєш, яким буде новий номер журналу, коли починаєш його готувати. Ніколи не знаєш, про що написати вступне слово. Прямо як зараз.

Бондарчук Юрій

ТРИ МАТЕРИКА

>
ГИТАРИСТ И ВОКАЛИСТ ПЕТРОЗАВОДСКОЙ ГРУППЫ MATERIC ТИМА РАССКАЗЫВАЕТ, ЗАЧЕМ МУЗЫКАНТАМ НУЖНО ДОБИВАТЬСЯ ХОРОШЕГО ЗВУЧАНИЯ И СКОЛЬКО РАЗ НУЖНО ПЕРЕПИСАТЬ АЛЬБОМ, ЧТОБЫ ПОЛУЧИТЬ ЖЕЛАЕМЫЙ РЕЗУЛЬТАТ.

Толкового опыта записи ни у кого из нас не было. У меня до этого был только мини-альбом группы inkcoma, который я еще и сводил, поклявшись никогда больше этого не делать. Тема участвовал в демо Bouville 1938, а у Наташи materic – вообще первая группа. По мере появления песен на свет, они очень органично выстраивались, плавно перетекая друг в друга, поэтому мы решили записать сразу серьезный полноформатный альбом именно в таком виде, не размениваясь на демо. Еще мы решили сделать это живьем, чтобы добиться максимально живого, сырого и мощного звучания. Плюс у нас довольно много нойзовых и дроновых кусков, которые просто невозможно записать в отрыве друг от друга, ведь они основаны на взаимодействии, да и в целом нам очень важно видеть и чувствовать друг друга во время игры.

« Я понял, что чересчур домысливаю в голове наше звучание »

Ответственности казалось много, и мы долго тянули приступать к записи. Первая попытка состоялась, кажется, в апреле 2013 года, и это был полный провал. Все звучало крайне сухо, и я впервые понял, что чересчур домысливаю в голове наше звучание. Гитаре не хватало артикуляции и певучести, басу плотности и внятности, да и в целом нам не хватало сыгранности. Поэтому следующие полгода мы посвятили репетициям под метроном и поиску новых фуззовых и не только ухищрений.

Второй раз мы решили писаться в августе в самой крутой студии Петрозаводска, думая, что в первый раз дело было не только в наших не окрепших руках. Уж не знаю, из-за того ли, что мы так сфокусировались на ровности игры, или просто в силу панического страха повторения первого неудавшегося опыта, но результат нас тоже не сильно воодушевил – сыграли ровно, но как-то безжизненно, гитара по-прежнему мне казалась ватной, бас плоским, а этот безумный пинг на райте вместо уоша нам с Темой просто не давал покоя. Я даже дописывал дабл-треки гита-

ры, но это не дало нужного эффекта, а в шумовых кусках даже мешало. Помимо того, вскрылись новые нюансы – например, при включении лупера-дилея, довольно ощутимо проседала гитара по громкости, вылезали еще какие-то артефакты дешевых педалей, а усилитель оранж оказался вообще не для меня.

Параллельно с этими попытками мы довольно часто выступали, приобретая все больше опыта и пробуя новое оборудование. А в следующие несколько месяцев, осенью, нам подвернулись очень удачные варианты с инструментами, мы обновили тарелки, бас, какие-то педали. У меня, наконец, появился свой усилок фендер, и, по сути, мы пришли именно к тому звучанию, которого добивались изначально. Тогда мы подумали – зачем нам оставлять не до конца устраивающую нас запись, если только теперь мы звучим как надо. И, несмотря на все давление со стороны тех, кто долго ждал выхода альбома, практически спонтанно в конце декабря, в день зимнего солнцестояния мы переписали все заново за 4 часа. Разумеется, и в этот раз все было неидеально, но главное – у третьей сессии был дух, она получилась очень живой и динамичной, некоторые песни были записаны с одного дубля.

« В день зимнего солнцестояния мы переписали все заново за 4 часа. Разумеется, и в этот раз все было неидеально »

Для сведения и мастеринга мы выбрали небезызвестного Уилла Киллингсворта, гитариста культовых Orchid и Ampere, главу лейбла Clean Plate и сту-

дии Dead Air, за его любовь к сырому и грязному звуку. Работа шла порядка 3-х месяцев, и на ней вскрылось немало подводных камней. Например, ввиду того, что мы использовали всего 8 каналов на записи, ей не хватает объема, а из-за маленького помещения в каждом микрофоне слышно другие инструменты, поэтому меняя одно, ты сразу меняешь все. Нам пришлось во многом идти на компромисс. На этапе мастеринга Уилл даже хотел предложить кого-то еще вместо себя, считая, что мы так и останемся недовольны, но мы сошлись довести до конца то, что начали, ибо слишком много труда уже было вложено. Финальная версия мастеринга немного отличалась от других, но именно в ней все встало на свои места.

У меня изначально было довольно четкое представление о том, как мы должны звучать, но прийти к этому на практике оказалось не так просто. Даже зная, кто, что и как использует, нет гарантии, что в твоих руках для твоей музыки это будет звучать так, как ты ожидаешь, да и в принципе звучать. У всех разное звукоизвлечение и восприятие звука, идеальных или готовых решений нет. До тех пор пока сам не перепробуешь все доступное, не раз ошибившись, не придешь к своему звуку. Поэтому я бы пожелал всем не бояться, пробовать и всегда ставить себе выше планку.

« У меня изначально было довольно четкое представление о том, как мы должны звучать, но прийти к этому на практике оказалось не так просто »

ORANGE
ATERIC

ЖОВТЕН ГОРИТЬ

>

ГРАФІЧНИЙ ДИЗАЙНЕР З КИЄВА СЕРГІЙ КЛЕПИК РОЗПОВІДАЄ, ЯК ЗА ОДНУ НІЧ СТАВ ГРОМАДСЬКИМ АКТИВІСТОМ.

« Я був приємно шокований, побачивши у більшості людей на мітингу в руках мої плакати »

Коли стало відомо, що кінотеатр «Жовтень» потерпів від сильної пожежі, в той же вечір в Facebook з'явилась зустріч для створення мітингу під Київською міською адміністрацією. Цей мітинг був покликаний показати, що кияни (і не тільки) з такою втратою миритись не збираються.

Тоді ж на цій сторінці Зорян Кісь написав, щоб ті, хто може чим-небудь допомогти, писали йому. Я й написав, що я дизайнер і, якщо щось потрібне, я готовий долучитися.

Мене попросили зробити ч/б агітаційні плакати, щоб учасники могли роздрукувати їх на звичайному принтері. Плакати були зроблені в ту ж ніч і пішли активно в хід. Я був приємно шокований, прийшовши на мітинг і побачивши, що у більшості людей в руках мої плакати.

Я думав, що на цьому моя місія закінчилась і що я великий молодець, але сталось все інакше. Мене запросили стати учасником офіційної ГО «Врятуй Жовтень» і, фактично, я став штатним дизайнером організації. І тепер замість того, щоб мати вільний час поза робочим, я займаюсь тією ж роботою тільки безкоштовно.

Питання підпалу і вин-

них у ньому дуже складне. Перша думка була, звичайно, що це підла рука забудовників, які вже давно намагаються витіснити кінотеатр і зробити там якийсь черговий ТЦ чи БЦ. Але по факту палії, яких зловили, зробили це через те, що в кінотеатрі показували фільми на ЛГБТ тематику. Один привід не виключає другого, сподіваюсь, слідство розбереться, хоча надія слабка. Я підпал категорично засуджую в будь-якому випадку.

Я радий, що за цим слідкують співкоординатори ГО, бо я й справді хочу більше зусиль витратити саме на відновлення кінотеатру. Але й полишати без уваги цей аспект не можна, бо тоді ризикуємо отримати щось подібне у вже відновленому «Жовтні». Потрібно побороти проблему з корінням.

Для мене робота над відновленням почалась з вищезгаданих плакатів для мітингу. Далі я розробив такий собі стиль для публікацій від «Врятуй Жовтень» в соцмережах, зробив нам логотип. Потім мене просили проілюструвати різну інформацію, пов'язану з «Жовтнем». Згодом з'явилась ідея робити різні платні події, щоб збирати гроші у фонд, і я почав малювати афіші до них.

« Дуже важливо - не дати затихнути темі „Жовтня“ »

Все це націлене як на активізацію збору коштів, так і на утримання цієї теми в інформаційному полі. Не дати затихнути темі «Жовтня» – це справді дуже важливо, бо без уваги громади підлі люди

готові робити з містом будь-які безчинства.

Мені здається, тема кінотеатру досі турбує таку ж кількість людей, як і з самого початку. Але далеко не всі знаходять можливість чи бажання проявляти активність в цій боротьбі такий тривалий час. Та люди допомагають з великою долею активності: купують квитки та купони на знижку на майбутні сеанси в «Жовтні», приходять на наші благодійні заходи, роблять внески і т.д. І така широка увага до проблеми кінотеатру серйозно впливає на дії влади міста.

Я майже не сумніваюсь, що реакція людей на цю пожежу була б такою ж і при минулій владі. Кінотеатр «Жовтень» – це не просто кінотеатр, він має своє неповторне обличчя, і тому в нього є завзяті шанувальники. Я цим так активно займаюсь зараз тому, що вирішив з самого початку, як тільки пішли перші чутки, ще давно, про наїзд на кінотеатр, що буду боротись за нього.

Питання тільки в тому, як себе повела б попередня влада. Теперішня – так чи інакше реагує на наші вимоги, не завжди, але дослухається і чує нас. Минула влада нас би ігнорувала і робила б все, щоб нас демотивувати. І тоді не факт, що ми б змогли добитись свого. А зараз у нас є шанси.

Всі борці за «Жовтень» в тій чи іншій мірі активні учасники Майдану і зараз всі свої зусилля віддають

тому, щоб Революція Гідності не пройшла даремно. От тільки проблема в тому, що ті, хто підпалили кінотеатр, наскільки я розумію, теж є активістами Майдану, один з них учасник АТО. А зараз ми опоненти. Так стається. І тільки час зможе нас розсудити.

Щоб допомогти кінотеатру, для початку варто підписатись на сторінки у соцмережах «Врятуй Жовтень», щоб слідкувати за новинами, пов'язаними з відновленням кінотеатру. Тоді можна буде завжди бачити анонси подій, на які можна прийти, гарно провести час і ще й зробити добру справу.

Також можна звернути увагу на проект

« Всі борці за „Жовтень“ - активні учасники Майдану. Ті, хто підпалили кінотеатр, теж є активістами Майдану, один з них учасник АТО. Зараз ми опоненти. Так стається »

Cinema Postcards (vk.com/zhovtenpostcards) – українські ілюстратори малюють листівки на тему кіно, вони ж втілюються у вигляді постерів і продаються, а виручені кошти перераховуються у фонд відновлення «Жовтня». Про інші способи допомоги можна дізнатись на сайті zhovten.org.ua.

А також потрібно не пропускати поза увагою схожі випадки, проявляти активність і дати зрозуміти ворогам і самим собі, що українцям не байдуже до своєї країни, до своїх міст, до середовища, в якому ми живемо.

Борімося – поборемо!

КІНОТЕАТР
ЖОВТЕНЬ

>

КОМАНДА РІВНЕНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ МУЗИКИ DEFEAT GIG ЗГАДУЄ ПРО МИНУЛОРІЧНИЙ КОНЦЕРТ, ЯКИЙ БУВ РОЗІГНАНИЙ САШКОМ БІЛИМ ТА ІНШИМИ ПРЕДСТАВНИКАМИ ПРАВОГО СЕКТОРУ.

В принципі, усе, що стосується того концерту, є у нашій заяві. Можливо, та ситуація стала просто прикрим непорозумінням, а, можливо, показала чиїсь справжні обличчя. Цікаво, що групі Dysphoria, якій тоді не дали виступити бійці Правого сектору, нещодавно зірвали тур у Росії. Тож мудацтво не має меж та політичних вподобань.

Найбільш прикро те, що нам якимось дивом вдалося налаштувати жирний звук – це було відчутно під час чеку Dysphoria. Шкіра вкривалася мурашками.

Напевно, то був їхній найкращий саунд-чек :). Після того вечора ми почали відповідальніше ставитися до вибору місця для концертів. Хоча таких місць стає дедалі менше. Усі вони належать якимось чиновникам, або бізнесменам, яких зовсім не цікавить молодіжна культура. Свої останні концерти ми проводили на території колишнього заводу «Газотрон», де радянська влада секретно виготовляла зброю. Не певен, чи переможемо ми у бодай якійсь війні, якщо заганяти у таке підпілля тих, хто чимось все ще горить.

« Групі Dysphoria, якій не дав виступити Правий сектор, нещодавно зірвали тур у Росії. Мудацтво не має меж та політичних вподобань »

Щодо вбивства Сашка Білого [наступного дня після розгону Defeat Gig], то насильна смерть це не те, що ми будемо будь-коли підтримувати. Збіг це, чи ні – судити не нам. У тій історії багато темних плям. Залишається

чекати, що хтось колись проллє на них світло.

« Не певен, чи переможемо ми у бодай якійсь війні, якщо заганяти у підпілля тих, хто чимось все ще горить »

Подібних конфліктів у нас більше не було. Чули про схожі ситуації в інших містах. Друзі з одного міста розповіли, що місцеві «поцріоти» їм прямо сказали – зриватимуть усі концерти. Вони думають, що не гоже грати музику, коли у країні війна. Марно намагатися пояснити таким людям, що, до прикладу, концертами ми робили свій маленький вклад у перемогу: збирали гроші, просто єдналися – адже у нас виступали групи з усієї України, у тому числі з Донбасу.

Після інциденту ми принципово вирішили не відступати і влаштували ще масштабніші дійства.

У нашій країні триває війна. Щодня гинуть військові і цивільні. Це жахливо. Але, думаючи про це, треба усвідомити, що та війна почалася значно раніше, аніж навесні 2014 року. Війну на культурному фронті Україні програла вже давно. Зараз є шанс це виправити. Головне – не проґавити його.

« Після інциденту ми принципово вирішили не відступати і влаштували ще масштабніші дійства »

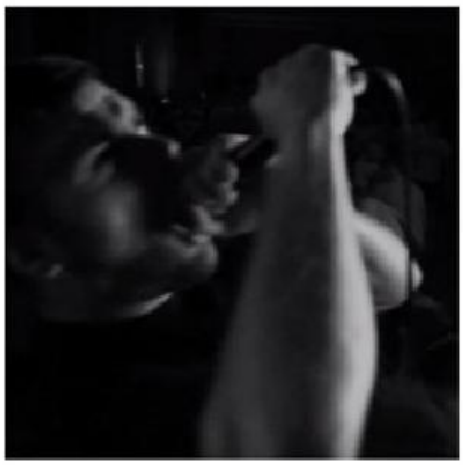

НЕВЕСТА ПЕРЕМЕН

>

ГИТАРИСТ ГРУППЫ THE BRIDE OF CHANGES РУСЛАН ИДРИСОВ ВОЗВРАЩАЕТ НАМ НАШ 2008-Й ИСТОРИЕЙ О СОВМЕСТНОМ КОНЦЕРТЕ С ПСИХЕЕЙ.

Кто старое помянет... Шучу. Давайте вспомним о концерте The Bride of Changes с Психеей. Этот концерт безусловно можно назвать знаковым, его можно назвать также самым классно звучавшим в истории группы. Как сейчас помню, играем на крутом звуке (Marshall JCM 2000, Ampeg, все дела). В эту же ночь прыгаем с барабанщиком Саньком в автобус, мчим в Казань с нашей другой группой Villainz United и рубим в каком-то коридоре киностудии под лестницей на комбиках, пердящих и давно мертвых. При этом разница в публике огромна. Играть для своих, для друзей всегда приятно и легко. Но есть и свой прикол, когда люди пришли и ждут любимую группу, а тут вышли какие-то... и орут не пойми что. Но, думаю, мы достойно сыграли. Не помню, говорил ли что-то Вадим между песнями, скорее всего, говорил и звал всех на «наши» концерты

« Люди ждут любимую группу, а тут вышли какие-то... и орут не пойми что »

(имеется ввиду, всей уфимской панк-хк сцены). Подействовало? Не знаю, честно. Дал ли нам этот концерт новый опыт и новые ощущения? Однозначно, да!

Концерт прошел отлично! У нас не было цели понравиться кому-либо, но, думаю, нам это удалось. Публика отличается тем, что ты видишь не знакомые лица, а преимущественно лица девочек-подростков, одетых в черно-розовое – 2008 год же был на дворе, думаю, все понимают. Да и еще не было плотного контакта, когда группа и слушатели сливаются в единое, как это бывает на панк-хк гигах. Сама сцена высокая, и еще люди стояли за ограждением в 4-5 метрах, но Вадим спустился вниз, орал и говорил им в лица.

« К нам так никто и не подошел и в лицо не сказал, что мы как-то неправильно поступили »

Осуждения и обсуждения на форумах не читал ни до, ни после. Мне просто наплевать на это, к нам никто не подошел и в лицо не сказал, что мы как-то неправильно поступили. Подходили с респектами после концерта музыкан-

ты из Люмен, на которых мы все собирались кавер сделать, но так и не успели (это тоже бы, наверно, в те времена породило некие обсуждения на форумах). Сейчас это все кажется смешным, конечно же. Например, Siberian Meat Grinder, будут играть на фестивале «Огни» под Ебургом вместе с той же Психе-

« У нас не было цели понравиться кому-либо, но нам это удалось »

ей и еще многими группами, и это уже не является чем-то таким из ряда вон.

Сложно сказать, сильно ли поменялась сцена с того времени, думаю, что сильно и не везде в лучшую сторону. В 2010, когда The Bride of Changes распались, для меня, в принципе, все закончилось. Конечно, было еще кое-что после, но это совсем другая история.

Я музыкой не занимаюсь с 2012 года. Вместе с участниками ТВОС – я, Санек, Джаджа – мутили еще одну банду Don't Panic, I'm Maniac, но кроме двух выступлений, дальше дело не пошло. Вадим и Серега после играли в группе Апостроф. Серега и Санек играли в группе Hoodwinkers, я еще играл в Айбат Халляр. Вот такая мыльная опера. Реюнион The Bride of Changes??? Если бы все остались в хороших отношениях, он бы был возможен, но, к сожалению, это не так.

Похожая ситуация может повториться и сейчас с любой другой группой. Главное, не бояться идти вперед и принимать новые вызовы и расширять границы. В 2015 я бы поступил так же. Как вы уже поняли, я не считаю тот концерт лажей и какой-то ошибкой.

СОНИК МОЛОДЁЖЬ

>

РОК-ЖУРНАЛИСТКА ТАТЬЯНА ЕЖОВА ДЕЛИТСЯ ВПЕЧАТЛЕНИЯМИ ОТ ПОСЕЩЕНИЯ КИЕВСКОГО КОНЦЕРТА SONIC YOUTH В 1989 ГОДУ.

Фото: Алексей Заика

Концерт Sonic Youth, состоявшийся в Киеве 14 апреля 1989 года, был весьма неожиданным событием. Конечно, уже вовсю происходила Перестройка, границы были открыты, но, тем не менее, побывать на концерте такой группы было на уровне фантастики. Я до сих пор точно не знаю, каким ветром Соников занесло в город Киев. По-моему, их изначально пригласили прибалты, и таким образом у известной группы состоялся концерт в Вильнюсе. Скорее всего, тут сработали личные контакты, потому что у кое-кого из киевских организаторов рок, панк и прочих альтернативных концертов были неплохие завязки с прибалтами. Но назвать какие-то конкретные имена, кто пригласил и все это организовал, я затрудняюсь.

Этот концерт обрушился на головы всех там присутствовавших совершеннейшей драйвовой глыбой. Я не скажу, что это полностью моя музыка, для моего эмоционального склада. Но не оценить уровень, энергетику, подачу и оригинальность было невозможно. То есть, можно сказать, что в Киеве высадились музицирующие инопланетяне. Отработали концертную программу, сели в свою летающую тарелку и улетели снова бороздить просторы Вселенной.

Этот концерт однозначно был знаковым и эпохальным как для киевских любителей, скажем так, рок-музыки, так и для музыкантов. Первые услышали, что на свете существует какая-то иная и непривычная уху музыка, а вторые поняли, что знакомые музыкальные инструменты могут звучать по-другому. В Киеве после этого концерта произошел всплеск альтернативных музыкальных направлений.

Я могу сравнить последствия концерта Соников с последствиями одного из первых концертов Sex Pistols в Лондоне, когда некоторые из зрителей вдохновились потом на создание своих групп: к примеру, Siouxsie And The Banshees, Generation X.

Это был один из тех концертов, которые ломают сознание и привносят в городскую атмосферу новые химические элементы.

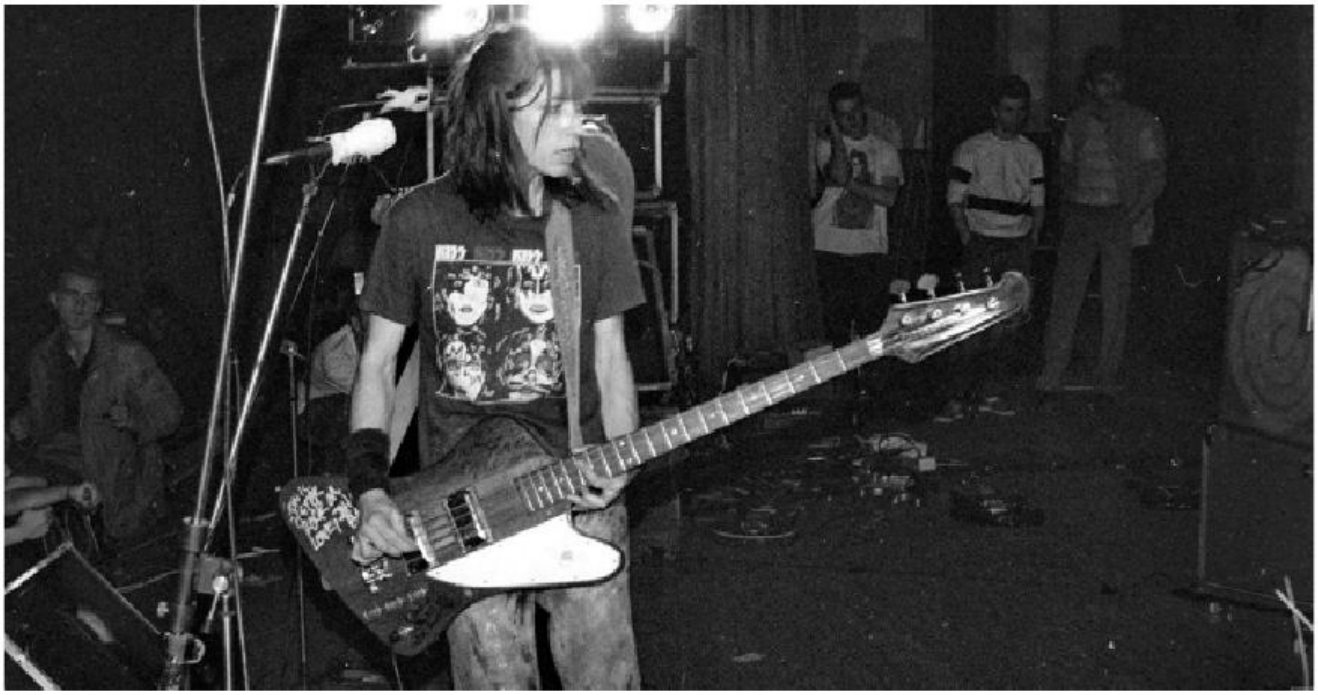

Фото: Алексей Заика

Напоминаю, что в 1989 году не было Интернета. А в Советском Союзе также не было ни многотиражной музыкальной прессы, посвященной альтернативе, ни подобных радиопрограмм, ни телепрограмм. Да если уж по большому счету, то даже более привычную рок-музыку освещали в виде обрывков и огрызков в том минимальном количестве масс-медиа, которые тогда существовали. Многие любители рок-музыки, которые были молодыми людьми в то время, могут точно вспомнить, например, что впервые увидели видео с Ником Кейвом в рубрике «Альтернатива» в «Программе А». Видеомагнитофоны имели считанные люди, да и найти интересные видео-сборники было проблематично.

« Посетители услышали, что на свете существует какая-то иная и непривычная уху музыка, а местные музыканты поняли, что знакомые инструменты могут звучать по-другому »

Попадали какие-то известные имена. Существовал рынок пластинок, но там тоже все было очень выборочно, если говорить о новых именах и названиях.

Так что на этот концерт

почти все пришли потому, что это был рок-концерт. В 1989 году почти на любой рок-концерт еще можно было заманить достаточное количество зрителей. Разумеется, уже спала волна ажиотажа, которая была двумя годами раньше. В те времена, году в 1987-м, вообще хватало одной афиши, написанной от руки и вывешенной днем где-нибудь в подземном переходе в центре. Кто-то видел эту афишу, а дальше срабатывало сарафанное радио. К вечеру о концерте знали все меломаны города.

« На этот концерт почти все пришли потому, что это был рок-концерт »

По-моему, тогда был полный зал. Повторю, что тогда это было еще то время, когда живыми концертами интересовалось весьма большое количество молодых людей. Их было тогда, наверное, не меньше, чем поклонников футбола.

Я не помню, действительно ли большинство зрителей тогда ушло после выступления ВВ. Кто-то действительно ушел, но в процентном содержании не скажу. Помню, что в зале оставалось достаточно много зрителей. А зал был полуторатысячник, актовый зал КИИГА – Киевского Института Инженеров Гражданской Авиации.

А тусовка... Молодые и очень молодые люди, которые, как любая молодежь во все времена, хотели кайфа, драйва и радостей жизни. Другое дело, что интереса было больше, потому что это была молодежь, родившаяся и выросшая в советское время, и только-только вырвавшаяся из эпохи запретов и информационного голодания.

Мне сложно судить о нынешнем состоянии украинской музыки, потому что я много лет живу за границей. Знаю, что есть весьма достойные внимания группы, но они чаще всего существуют в подполье. Есть некие самодостаточные тусовки, которые самостоятельно пытаются организовывать концерты, выпускают свои записи и так далее. Благо, сейчас это делать намного легче. Какого-то всплеска творчества и небанальных идей я из своего прекрасного далека, увы, не вижу. Очень раздра-

Фото: Алексей Заика

жает огромное количество кавер-бэндов. И очень огорчает, что так и не сложилась инфраструктура для альтернативной музыки. Как я уже отметила, инди-группы либо существуют сами по себе, либо сбиваются в самодостаточные кучки. Концертный ажиотаж давно спал. Музыкальные клубы существуют, но в них, как правило, выступают те, кто хоть как-то может принести клубу прибыль. Почему-то неоправданно дорогие билеты на концерты. Хорошие зарубежные

« Уже вовсю происходила Перестройка, границы были открыты, но побывать на концерте Sonic Youth было на уровне фантастики »

группы не приезжают в Украину с концертами не потому, что боятся, а потому, что их не приглашают. А не приглашают потому, как мне объяснили люди, пытающиеся еще что-то

организовывать, что на такие концерты придет с десяток человек и будут сплошные убытки. Хотя вот недавно в Киеве выступала очень специфическая, хотя и культовая, группа Swans, и народу на их концерте было предостаточно.

То есть, для меня это в некотором роде парадоксально. Но то, что в Украине, к сожалению, не сложилось традиции регулярно ходить на концерты, – такой, как в США, для меня очевидно.

« Хорошие зарубежные группы не приезжают в Украину с концертами не потому, что боятся, а потому, что их не приглашают »

Если бы Вы спросили меня, в чем я вижу возможность изменения ситуации в лучшую сторону, то я бы ответила – в воспитании музыкальных вкусов. В Украине надо бы найтись украинскому Джону Пилу и его радио-команде, которые бы каждый день ездили по ушам музыкальными программами. И сами бы искали группы и исполни-

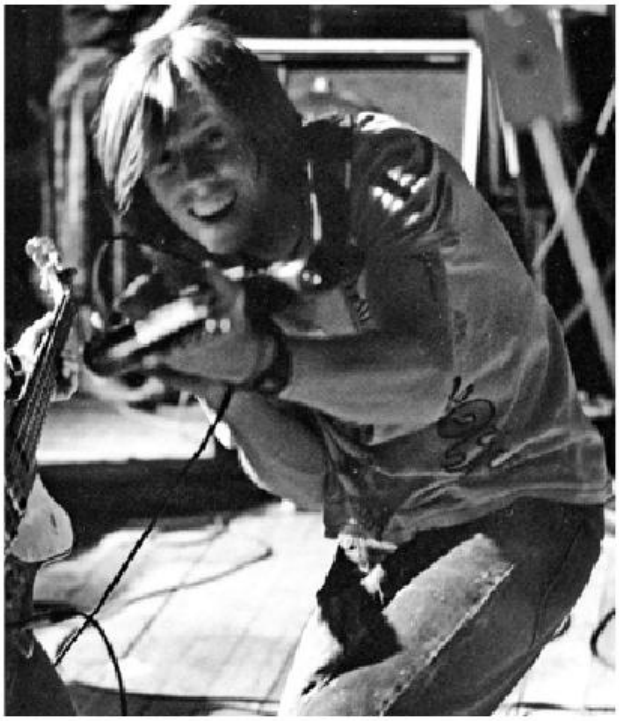

Фото: Алексей Заика

телей. И умели бы рассказать, чем они так уж хороши и зачем их надо слушать. Эмоциональную составляющую своего организма надо тренировать так же, как и физическую. Постоянно накачивать эмоциональную мускулатуру. Тогда, возможно, дело бы сдвинулось с мертвой точки.

С 1988 по 1991 год Татьяна выпускала в Киеве журнал «Гучномовець» – машинописный музыкальный фэнзин, так называемый рок-самиздат. В ее ЖЖ лежат все отсканированные номера: lehautparleur.livejournal.com.

ІНТЕРВ'Ю З DAHAU HOLIDAYS

>

ВЛАСНИК ЛЕЙБЛУ TRISMUS RECORDS, ДОПИСУВАЧ ВЕБ-ЗІНУ «ВІВСЯНКА» ТА САМВИДАВ ЖУРНАЛУ «ГАДЮКА» МИКОЛА МАГА ПОСПІЛКУВАВСЯ ІЗ УЖГОРОДСЬКОЮ ПОСТ-ПАНК ГРУПОЮ DAHAU HOLIDAYS ПРО ХІПСТЕРІВ, РОСІЙСЬКИЙ РЕП ТА СУЧАСНУ УКРАЇНСЬКУ ЛІТЕРАТУРУ.

У вас назва спеціально з помилкою написана чи просто недогледіли?

Вадим: Спеціально. Ми живемо в країні з досить цікавими законами, та і в Європі також законодавча база досить цікава – наприклад, Дуглас Пірс, коли грає в Німеччині, співає: "rose clouds of santa claus"...

Ксюша: Це не обов'язково розглядати як помилку. Наприклад, боснійською чи хорватською "Dahau" пишеться саме так. Також це варіант напису назви транслітом.

Чи заслуговують хіпстери на пост-панк? І чи варта того була втрата маргінальності жанру?

В: Чисто дарвінічно, хіп стери виявились найбільш життєспроможною субкультурою і асимілювали в себе всіх і все. Той пост-панк, що люблю я (типу Bauhaus і Virgin Prunes – його ще називають готік-рок), у хіпстерів популярним не став. Особисто для мене це сакральна річ, і мені його популярність у відомих колах була б неприємна. Взагалі мене мало хвилює сучасний «манчестерський саунд» чи там шугейз. Справжній панк так і лишився маргінальним, а рольвики-реконструктори, стилізатори та кон'юнктурщики не мають до нього відношення.

« Справжній панк так і лишився маргінальним »

К: Дуже багато жанрів зараз мають популярність саме у хіпстерів. Те, що така доля не обійшла і пост-панк, звичайно, прикро, але передбачувано

Саша: Хіпстери заслуговують на пост-панк не менше, ніж будь-хто інший. Здебільшого, я не думаю, що канонічний хіпстер (з молескіном, смузі та мафіном) – це та аудиторія, що витягла пост-панк з двадцятирічного анабіозу. Крім того, як на мене, пост-панк ніколи не був в андеграунді. Це було поп-явище, що народило ще кілька поп-явищ. А так, думаю, всі заслуговують на музику.

Наскільки важливий для жанру повноцінний живий запис? Є випадки, що жанрові гурти

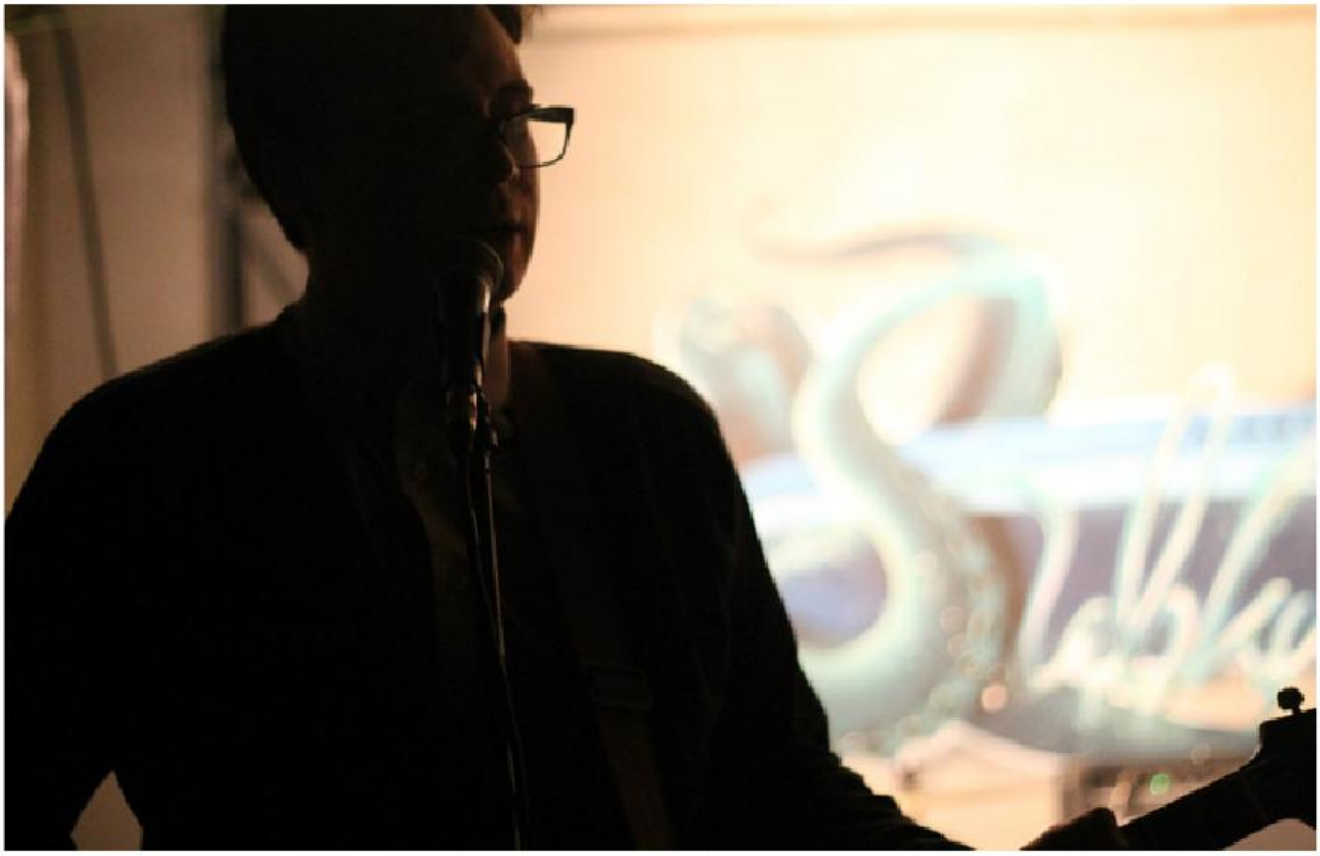

у нас те, що мало бути зіграно на синтезаторах, для запису просто писали в fruity loops.

К: Коли в тебе є можливість писатись наживо, її треба використовувати. А записати все на компі, це, в першу чергу, неповага до слухача. Особливо помітна різниця стає на живих виступах, коли деякі заслухані вдома пісні не одразу можеш впізнати.

В: Навіть такий з першого погляду «дохлий» та синтетичний жанр як колдвейв, записаний на компі, а не на «залізяці» звучить значно менш цікаво. Про декого кажуть, що вони відродили ортодоксальний саунд 80-х, а в них бас-бочка vst лупить, як у Алана ван Бюрена.

« Чисто дарвінічно, хіпстери виявились найбільш життєспроможною субкультурою і асимілювали в себе всіх і все »

С: Зовсім неважливо, як створюється продукт. Круту музику можна робити з допомогою всього, що має здатність хоч якось звучати. «Теплий ламповий звук»

« Круту музику можна робити з допомогою всього, що має здатність хоч якось звучати »

гітар Фендер та синтезаторів Муг не зробить твій продукт більш якісним. Це просто техніка. Якісна техніка може зробити процес запису більш зручним – це все. Крім того, фруті лупс, про котрий згадали зі зневагою, це доволі складний і якісний програмний продукт – не бачу жодної проблеми в тому, щоб робити на ньому дійсно цікаву музику.

Як воно наживо зустрітись з відомими людьми, які в тій чи іншій мірі вплинути на вас: Дуглас Пірс,Сергій Жадан?

В: Я якось потрапив на автограф-сесію групи Flëur, вистояв довгу чергу, підходжу з блискучими очима і кажу: «Дякую вам дуже! Ви на мене так вплинули! Ваша музика – невід'ємна частина мого життя!». А втомлена Вой-

наровська мені дуже стримано відповідає: «Дякую, пропустіть наступну людину»... Мені було тоді вісімнадцять, і я зрозумів на все життя, що не треба лізти до втомлених людей зі своїми фамільярностями.

С: Я не зустрічався з відомими людьми, які вплинули на мене. Бо вони, як правило, мертві. Єдиний виняток – Єгор Лєтов. Але не скажу, що це було щось надзвичайне.

У вас прослідковується чітка нелюбов до російського пост-панку. Що вони вам поганого зробили?

С: Вони не зробили взагалі нічого. Звичайна експлуатація шаблонів 30-річної давнини – однаковий саунд, жодної концепції. Чуваки граються в Joy Division. Крім групи «Буерак» –вони круті.

К: Про себе можу сказати, що в мене стійкої нелюбові нема. Мені не подобається, що зараз в Росії багато зовсім однакових, нецікавих гуртів. Перший реліз «Буерак» мені теж подобається, бо самобутний і цікавий.

С: Але це стосується лише російського пост-панку 2010-х. Сцена 80-х і 90-х була дуже крутою.

В: Я взагалі дуже люблю російський пост-панк:

« Сучасна російська пост-панк сцена – це така собі „Фабрика зірок“ »

Югендштиль, Младшие Братья, Мать Тереза.

Була дуже самобутня сцена у Сибірі 80-х, і більш нічого настільки самобутнього не було.

К: Ще «Банда Четырёх» дуже кльові. Самоповторення – хвороба сучасної російської пост-панк сцени лише в останні роки. Всі дуже зацикленні на трендах.

С: Крім того, всякі “Ploho”, «Утро» та інші – це штучний продукт, створений журналом «Афиша» для відомої нам аудиторії (страшне слово на букву «Х»). За великим рахунком, сучасна російська пост-панк сцена – це така собі «Фабрика зірок».

В: От взяти «Мотораму» – хороша музика, здавалося б, але, блядь, ну що в ній взагалі є, якщо не нового, то хоча б суто російського? Ми не любимо не тільки сучасну російську сцену, нам не подобається

тренд загалом. Українська сцена більш незалежна, але вона не виняток.

К: Та і взагалі, назвати це саме сценою дуже складно.

В: В пост-совку ніколи не було ніякої сцени взагалі – є купка музикантів, яка слухає іншу купку музикантів.

С: Це факт. І ніколи не було культури «вживання» музики. А якщо нікому це «вживати», то кому захочеться це створювати? На належному рівні.

В: Круті тільки окремі гурти, як така сцена коло них не утворюється, за винятком, мабуть, московського екзистенціального підпілля, але це зовсім інша історія.

А взагалі кого з сучасних гуртів варто відзначити?

В: Lebanon Hanover – вони найкращі з тих хто грає зараз. У Lucia, до речі, скоро новий альбом – має бути сильно, як завжди.

С: Salem – найкраще, що траплялось з музикою за останні 5 років. А якщо ближче до сабжа, то Xiu Xiu.

В: Ой, хуйня хіпстерська ☒. Мені ще дуже Шумы России подобаються, з ними

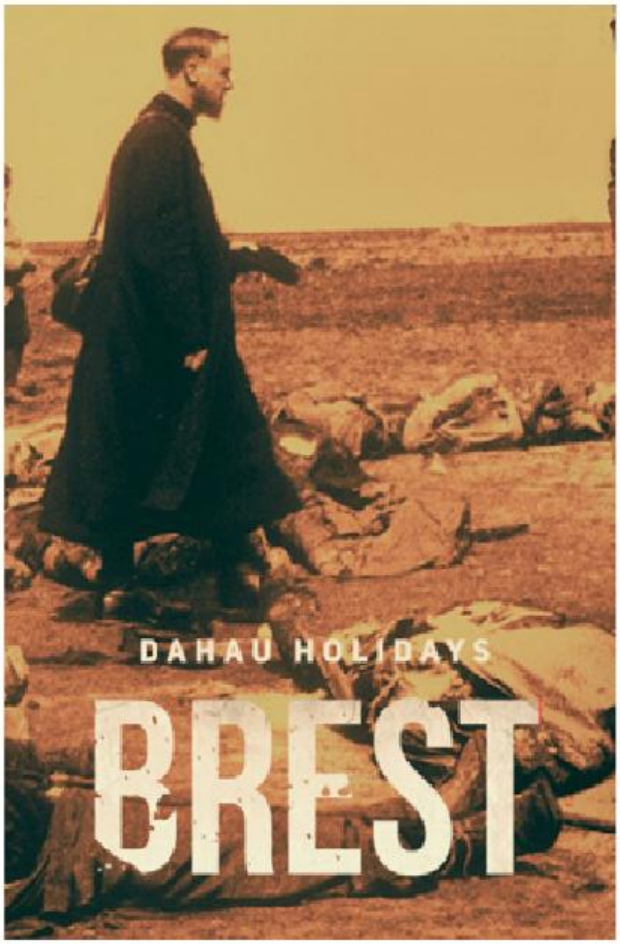

зараз Сергій Лєтов грає.

К: А мій один з найулюбленіших гуртів – Sopor Aeternus & The Ensemble Of Shadows, теж існує вже давно і понині. В ньому мені подобається не тільки музична складова, а й естетика, специфіка.

В: Signal Feed The Void ще великі молодці, особливо перший реліз, такий мартіал-поп несеться, вони, мабуть, єдині, хто в Україні робили таку музику. А взагалі ми створили маленький лейбл "Nava Records", щоб видавати цікаву нам музику, і перший наш реліз:

Save Switzerland “Night After A Rave”. Моя думка – це найкрутійший лонгплей у жанрі synthpop/post-punk в Україні за всі часи.

Що чекати від вашого нового релізу?

В: Ну, по-перше, ми вже не будемо зводити то все самі, а дамо грошей людині з прямими руками, і якість має бути краще. Буде більш концептуальне мінімалістичне EP, але то не той рівень цілісності альбому, якого ми прагнемо. Тексти будуть українською і російською, це буде великою мірою колдвейв. Ще не знаю точно скільки буде треків, мабуть, п’ять. Насправді з нашим новим сетапом я хочу писати музику, керуючись іншими принципами, але є пісні, які ми написали раніше, – вони нам подобаються і варто їх видати, а потім займатися новим матеріалом.

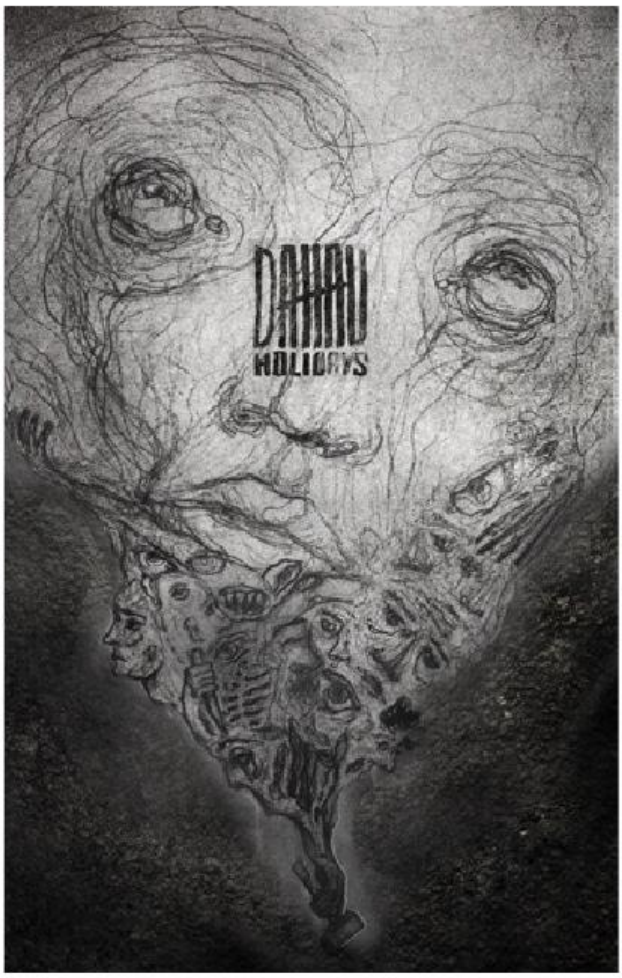

С: Новий реліз буде звучати більш «олдскульно» і не так по-аматорськи. В принципі, ми вже зігрались, знайшли концепцію, якій ми будемо слідувати. І це все, очевидно, відобразиться на саунді. Новий реліз має бути більш похмурим.

К: Все вже сказали за мене. Цей реліз буде наступним кроком – більш якісним та менш сумбурним.

Випускатись будете власними силами? І чи плануєте видавати релізи інших виконавців?

С: Плануємо видавати релізи інших виконавців, звичайно. В ідеалі, цей лейбл має бути осередком авангардної музики в Україні. Хотілось би бачити

цей лейбл таким собі стартовим майданчиком для тих, хто експериментує, хто робить щось маргінальне, хто прагне робити дійсно цікаву музику, а не грає тільки тому, що «чуваку с гитарою дають тьолки».

В: Ось на днях видали Save Switzerland. Якщо чесно, то думали, буде легше, але головне, що одразу з'явився попит і альбом купують – це дарує надію. Є певна кількість українських і не тільки музикантів, які варті того, щоб їх почули, а моди на їх музику поки що нема. І, певно, то на краще.

Ви вже близько року живете в Ужгороді. Як освоїлись?

В: Ужгород чудове місто, кожного разу, як я сюди повертаюсь, радію, що живу саме тут. Важко уявити, як склалася б наша доля, і чи з'явилися б Dahau Holidays в якомусь іншому місті України. Звичайно, тут немає урбаністичного піздєца Донецьку і донецької області, який надихав писати похмурі речі, але то занадто банальне джерело натхнення, останні пісні зі «східно-українським» колоритом будуть на другому релізі, далі буде щось інше, бо набридло вже співати про складну долю маргіналу у розвалинах совдепу.

К: В Ужгороді я відчуваю себе вдома, мені тут комфортно. Я дуже радію, що ми переїхали саме сюди.

С: Дуже комфортне місто. Єдине, трохи не вистачає того індустріального піздєца, про котрий казав Вадим. Мене депресивна атмосфера не надихає, але в ній мені зручніше.

Як вас прийняла місцева публіка? І взагалі, як вам музичне життя міста?

В: Публіка прийняла нас тепло, в Ужгороді і Закарпатті в цілому міцні музичні традиції. Може, панк сцена знала й кращі часи, та головне, що тут люблять і розуміють музику, все інше можна створити.

К: Прийняли нас добре, дебютний виступ мені запам'ятався теплою атмосферою і дружньою публікою. В Закарпатті дуже багато справжніх музикантів та гуртів багато. Більша зацікавленість публіки, думаю, ще прийде.

С: Досить контрастна ситуація з музичним життям Закарпаття. Є багато людей, котрі застрягли в часі. Але є люди з дуже крутим смаком – це плюс.

Ваше враження від нещодавніх сумнозвісних подій в Мукачеві.

В: Є така думка, що коли в Україні націоналіст приходить до влади, то стає на одного мусора більше і на одного націоналіста менше. «Правий сектор» вирішили пограти в дев'яності – в них трохи не вийшло.

« Коли в Україні націоналіст приходить до влади, то стає на одного мусора більше і на одного націоналіста менше »

С: Події показали, що революція нічого не змінила. Тільки криміналітет тепер має зброю і звання «героїв».

Повернімося до музики: скільки у вас сторонніх проектів?

В: Є ембієнт в мене – ТКМП, є спільний з Сашком електронний проект, є даркфолк проект, ще я кричу в модерн-хардкор банді “In Movement”, і в нас скоро перший реліз. Де б на все це знайти час?

К: В мене поки що жодного, але все може бути.

Що гірше: «русский реп» чи сучасна українська література?

К: Залежить від конкретного «продукту».

В: Є два стільці...

До речі, як вам новий мікстейп PHARAON?

С: Непогано, в принципі. Це вже не просто BONES для бідних.

В: Ага, от тільки зараз продакшн навіть у Віті АК дуже крутий, а все інше... Мені з російського ранній «Каспийский груз» дуже подобається, ще «Кровосток», ну і, звичайно, ГРОТ – без жартів.

К: А мені більш подобається абстракт: макулатура, ночные грузчики.

С: О, в абстракті є купа цікавого. Проекти Альохіна, эхопрокуренныхподъездов, Gillia. Але це ж не «русский реп» в класичному його розумінні.

Добре, будемо закінчувати. Пару слів наостанок.

В: Я навіть не уявляю, що тут можна ще додати. Послухайте наш новий реліз – він цікавий. Хоча й лажовий, але то так треба.

ПИВО НЕ ЯК ВОДА

>

АНОНІМНИЙ ЛЮБИТЕЛЬ ПИВА ПОРІВНЮЄ УКРАЇНСЬКЕ КРАФТОВЕ ПИВО ІЗ МУЗИКОЮ.

З пивом усе, як і з музикою: комусь достатньо однотипного шлаку із масових радіостанцій на тлі, а хтось шукає більшого. Як і в більшості інших сфер життя, пропорція цих людей у цивілізованих країнах не така драматична на користь перших. Однак останніми роками і в Україні почали з'являтися ті, хто усвідомлюють різницю. Попри безглузде законодавство та загалом погані економічні умови, тут запрацювали перші броварні, чия основна ціль не стільки прибутки, скільки експерименти та пошуки нового смаку. Як із записами андеграудної музики у 90-х, яку на касетах треба було шукати якимись екзотичними способами, укркрафт не завжди і не всюди легко придбати. Але хто шукає – той знайде. Ось декілька наводок.

« Ширяться чутки, що нещодавні проблеми із санітарією – це помста агентів ФСБ »

« Трешові етикетки лише додають усвідомлення, що це пиво – справжній хардкор »

Правда: про пивоварню зі Львова, яка зварила пиво під назвою Putin Huilo, сказано вже немало. Ширяться навіть чутки, що нещодавні проблеми із санітарією на виробництві – це помста агентів ФСБ. В асортименті броварні вже досить багато сортів, серед них і екзотичні пиво зі смородиною та пиво з кардамоном. Хоча справжньою королевою лінійки можна вважати Львівську весну – темне пиво, яке вражає якісним західним смаком. Напевно, це наш неприкутий український фолк.

K&F: молода пивоварня, заснована двома ентузіастами у Запоріжжі. Через законодавчу зрівняйлівку зараз виробництво стоїть в очікуванні, що восени здоровий глузд все-таки проклюнеться у головах депутатів. Однак у спецкрамницях все ще можна знайти пляшки із останньої червневої варки. В асортименті сорти, нетипові для великих українських пивзаводів: американський та індійський пейл елі, стаути, боки. Пиво запашне та досить гірке у приємному для любителів сенсі. Трешові етикетки лише додають усвідомлення, що це пиво – справжній хардкор.

White Rabbit: напевно, одна з найактивніших творчих пивоварень, що випускає хмільні напої у Кривому Розі, починаючи з 2011 року. Темне пиво з гострим перцем? А чому б і ні. Цікаві сорти хмелю, які використовують майстри, роблять кожну варку відмінною від попередньої. Хоча деякі вже стали практично традиційними. Це пиво без сумніву можна порівняти із арт-роком.

« Темне пиво з гострим перцем? А чому б і ні »

Varvar: ще одна зовсім молода марка. Хоча за спиною її засновників із Дніпропетровська багатий пивоварний досвід. Візуально продукт дуже нагадує дизайн однієї скандинавської компанії, однак власники кажуть, що не намагалися нічого поцупити, а навпаки віддали належне тому, чим надихалися. Це пиво здобуло як схвальні, так і різко негативні відгуки: приміром, не усім сподобався молочний стаут від Варвара, а також ціни на всю лінійку. Хоча їхній IPA – досить гідний продукт, якого так бракує на українському ринку. Є надія, це лише початок. Як сира дебютна демка гурту, яка через багато років стане культовою.

Malle: цікавий факт – це пиво варять в Обухові. Так-так, це саме те місто, назву якого раніше ви могли прочитати здебільшого на рулонах із туалетним папером. Обухівське пиво нагадує добрі бельгійські сорти. Пивовар компанії стажувався на Westmalle – одній з найкращих, як на мене, у Бельгії. Це дуже відчутно – пиво має приємний пшеничний смак і багатий запах. На постійній основі вже випускають сорти blonde та міцний tripel, також почали випускати темне, на підході й інші сорти. Стара добра європейська класика.

SKETCH ME IF YOU CAN

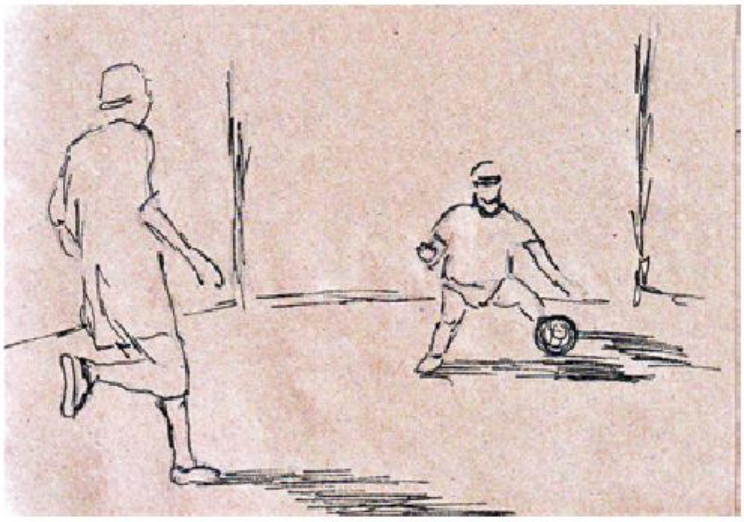

>

БОГДАН СОКУР У СВОЇХ СКЕТЧАХ ЗАФІКСУВАВ ПРИЄМНІ МОМЕНТИ ДВОХ НАЙБІЛЬШИХ ПАНК ФЕСТИВАЛІВ УКРАЇНИ – BURN THE SCENE FOR FUN ТА МАЯК.

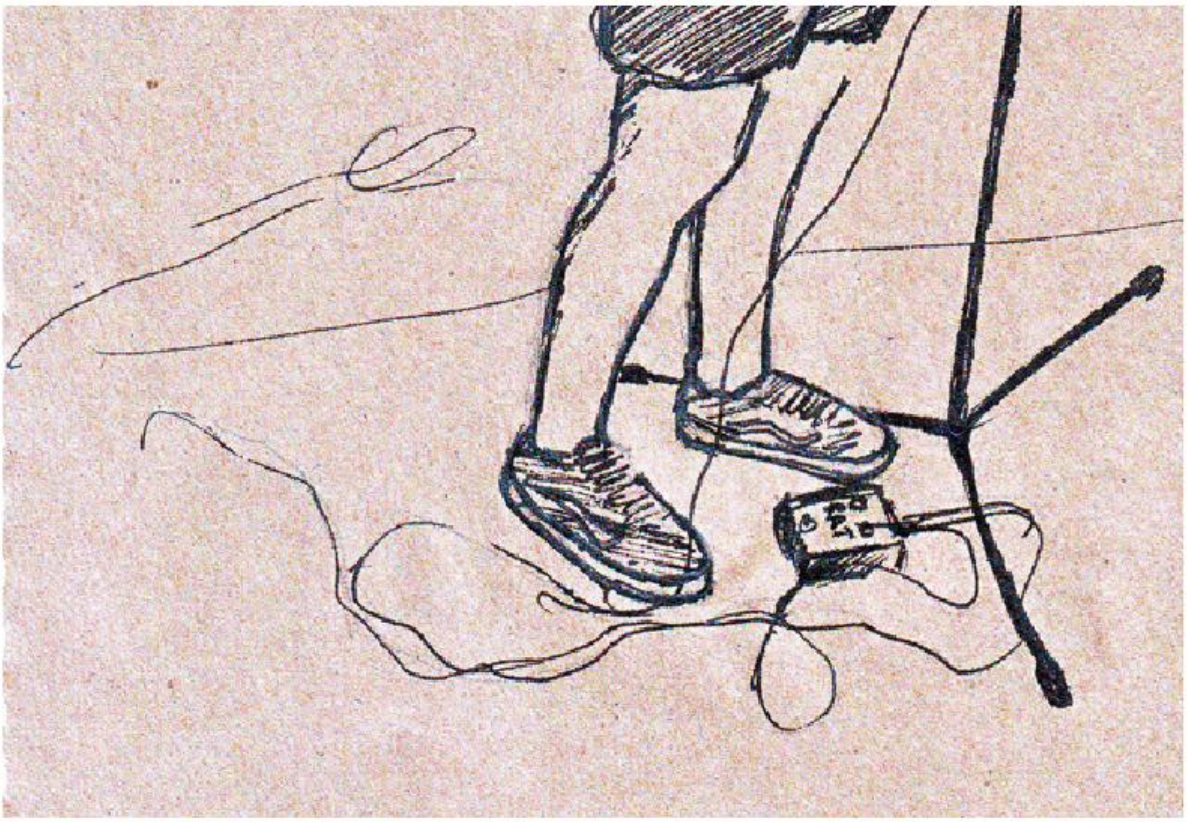

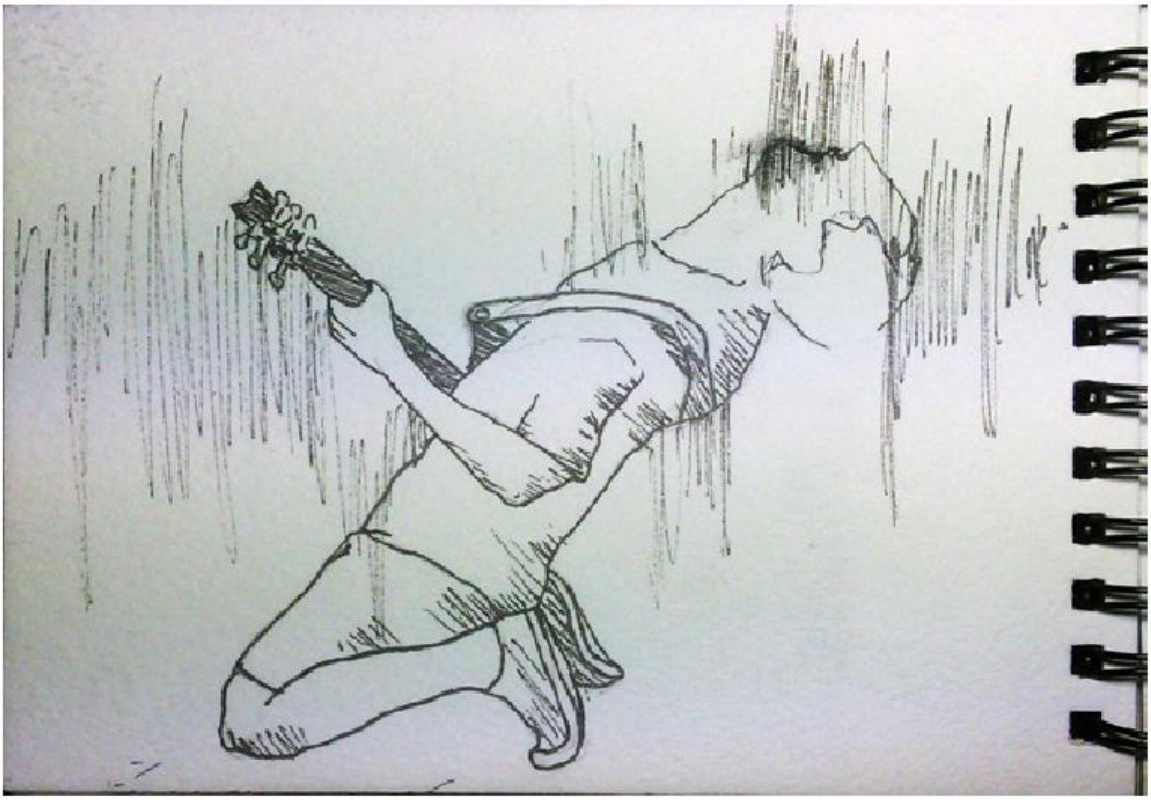

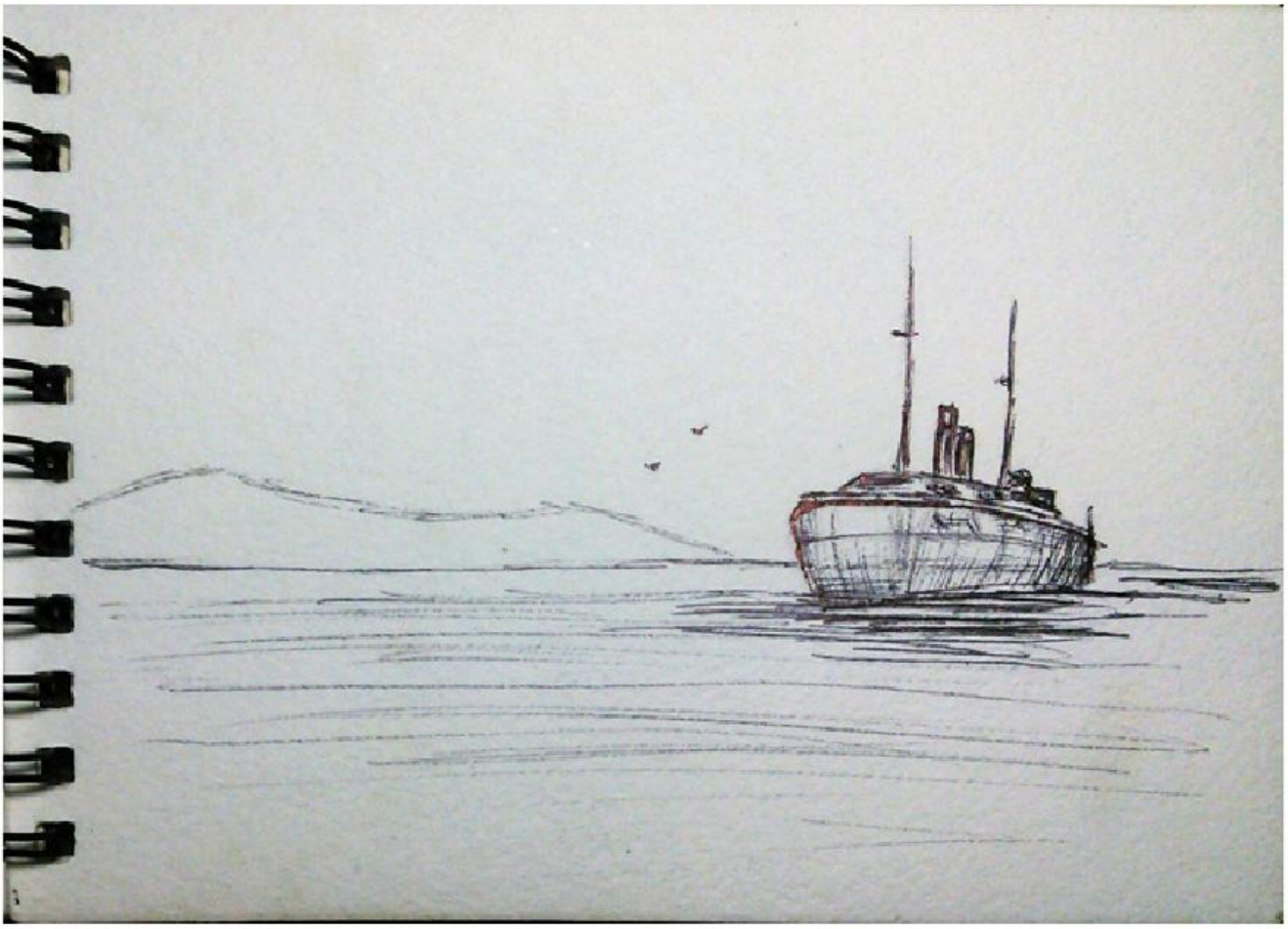

ЧАЙКА, ЛЕТИ!

>

ВАЛЕРИЯ ЗЫКОВА ДЕЛИТСЯ ОДНОЙ ИЗ ФОТОИСТОРИЙ СО СВОЕГО БЛОГА.

Во время одной из вечерних прогулок мы забрели на пляж для людей с ограниченными возможностями, в поисках безлюдных мест. Правда, людей там было не намного меньше.

Я уже собиралась идти окунуться в воду, как заметила очень контрастную пару: темнокожий мальчик и красивая светловолосая женщина. Они заставили меня повременить с заплывом и сделать следующую серию снимков.

Женщина и ребёнок подкидывали куски хлеба вверх, заманивая ютящихся на берегу чаек. Мальчик хотел поймать одну из птиц.

СКЕЙТБОРДИНГ И ПАМЯТНИКИ

>

ДЖИХАД МАНКИ РАЗБИРАЕТСЯ В ВОПРОСЕ ОСКВЕРНЕНИЯ ПАМЯТНИКОВ.

Памятники. Для каждого это слово значит нечто определенное. Для одних – это память, для других – крутое место побухать или поделать «фотачек на аффку». Но есть еще одни ребята, у которых тоже есть свои ассоциации с этим словом – скейтеры. Для них памятник с хорошим покрытием – это спот, на котором можно зависать долгие часы, пугая прохожих и зазывая скейтстоперов.

В последнее время участились случаи, когда катание или любая другая инициатива на территории памятника заканчивалась плохо для тех, кто все устроил. Не так давно в России девушкам впаяли штраф и 15 суток за танец на памятнике, а сноубордисток, которые сфоткались полуголыми на фоне памятника вечного огня, до сих пор ищут. И поэтому в свете последних событий захотелось узнать мнение скейтеров по поводу катки на памятниках

Святослав Агафонов, Симферополь:

Я катаю уже 11 лет. Ну почти – я брал перерыв на 3-4 года. Начал кататься из-за интереса. Катаюсь под то, что мне нравится. Довольно часто бываю с доской в стрите или в парке. И еще на минирампе.

Также, бывает, катаю на памятниках, но это пока меня не палят ополченцы. В целом, катание на памятниках у нас оценивается негативно. На площади Ленина есть спот, где хорошее покрытие, гэпы, мэнуал пэды, но никто там не катает из-за ополченцев. Они угрожают скейтерам. Иногда я прихожу и катаю пока их нет.

В общем, люди оценива-

ют катание на памятнике как нечто аморальное. Но гонять там не страшно. Интересно, а что бы сделал Ленин, увидев скейтеров на своем памятнике? Мне кажется, треху в свиче.

Денис Баканов, Керчь:

Я катаюсь уже 8 лет. К этому занятию меня подтолкнул друг детства Володя Черепович. Да так подтолкнул, что я гепнул с 2 ступеней на копчик. После этого я себе пообещал, что на доску больше не стану. Катаю под разную музыку, в основном heavy metal, indie, jazz, funk. С доской меня можно встретить почти везде. Очень часто беру доску с собой. Появляюсь с ней даже в универе.

Катания на памятниках – это особая тема бабусек, любящих звонить 02. Недавно нас закинули в бобик, подвезли в центр и отпустили (люблю адекватных и понимающих сотрудников полиции): депутат из областного совета гулял около памятника Солдату и Матросу и вызвал наряд в самый разгар катки.

К катанию на памятниках относятся по-разному. Лично я стараюсь не катать на памятниках ВОВ. А вот

Ленин – это символ скейтбординга в каждом городе Крыма. Везде на нем гоняют. Находятся люди, которым дорог Ленин, находятся те, кому жалко гранит, но самые из них беспокоятся о наших костях.

Что до страха перед каткой на памятниках, то не страшно: все как было, так и осталось, кроме некоторых памятников. Главное, чего стоит бояться, – это женщин за 50 с мобилками. Что до самого Вождя, то я думаю, он бы ахнул от таких комбинаций, которые можно лупить на его памятнике.

Игорь Краснов, Гурзуф:

Катаюсь я уже 5 лет и както не собираюсь останавливаться. А встал я на доску из-за того, что видел, как

катаются другие ребята. Так понравилось, что тут сказать еще... Катаю в основном под рэпчик, каждому свое. В основном зависаю в Гурзуфе возле ДК или на аллее, ну или в Ялте на пэме (памятнике Ленину).

Часто катаюсь на памятниках. Окружающим обычно все равно до такого катания, но иногда могут наорать. Такое случается крайне редко, так что в целом никакой ненависти. В основном, не прогоняют.

У нас в поселке рядом с ДК стоит памятник Ленину. Площадь ДК сделана из мрамора. Начальница разрешает кататься на площадке, но со ступеней крыльца прыгать запрещает. Охранников в форме как таковых нет – все решает она. Если нарушать с ней «договоренность о некатании», то может и прогнать. Как ни странно, но в свете последних событий, что творятся вокруг памятников, кататься страшно не стало. Все равно как-то. Иногда я задумываюсь над тем, что Ленин сделал бы, увидев нас на своем памятнике и прихожу к тому, что расстрелял бы. Наверное.

Семен Беженов, Львов:

Катаю на дошці вже 4 роки, а став я на неї через відсутність будь-якого роду активних занять тоді. Під час катки, в моїх вухах завжди грає панкуха. Дуже часто мене можна зустріти біля Оперного театру або в критому чи відкритому скейтпарку. Ну або на пам'ятнику Бандери чи Шевченка. Завжди катаю там.

В цілому ставлення міських до скейтерів на пам'ятниках добре, але ультраси, правда, інколи гоняють. Але ніякого захисту, наче самооборони в Сімферополі біля пам'ятника Леніну, нема. Що до нього, то мені здається, що якби він побачив скейтерів на своєму меморіалі, він влаштував би нову революцію. А що до Шевченка або Бандери, напевно, сказали б: «Кляті москалі!».

Вадим Сиротинский, Симферополь:

На доску я стал примерно 3 года назад. У меня был старый скейтборд непонятной формы, который мне подарили на день рождения лет 8 назад. Я катал каждый день без остановки. Как только я стал чувствовать себя на доске более уверенно, я решил попробовать сделать олли. Упал, конечно же, но меня это не остановило. Даже больше – ещё больше завлекло. С тех пор я с доской не расстаюсь. На доску меня подтолкнула игра Американ Вейстланд Тони Хоука. Игрушку мне показал мой друг. До того, как встать на доску, я много играл в нее. Что до музыки, то я предпочитаю гонять под хк-панк. Он заряжает меня энергией и хочется гонять бесконечно.

Встретить с доской меня можно везде – я практически с ней не расстаюсь. Очень круто гонять на памятниках. Там есть куча интересных препятствий. Достаточно включить воображение и можно наделать кучу крутых трючков. К сожалению, в нашем городе нет возможности кататься на памятниках.

Большинству из окружающих всё равно, но есть бабушки и дедушки, которые не приветствуют катание на памятниках. А еще есть ополчение, которое прогоняет скейтера, только увидев его на памятнике. Раньше прогоняли очень редко, а сейчас и трюк не успеешь сделать, как тебя уже выгонят. Вот так. На них не страшно гонять. Но ополчение... Что бы сделал Ленин, увидев меня на памятнике? Не знаю. Наверное, ничего – мы ведь рядом катаем, а не на его памятнике.

ЖИТОМИР

2015

VK.COM/MOREZINE